

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/114/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2019200093
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:2019200093.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: Q. R., narodená XX. K. XXXX, bytom v G. Č.. XXX, právne zast.: JUDr. Daliborom Pavelkom, advokátom so sídlom v Hlohovci, Pribinova č. 46, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8-10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 28. januára 2019, Číslo: 29100-3/2019-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. júna 2020, č.k. 47Sa/6/2019-84, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 25. júna 2020, č.k. 47Sa/6/2019-84, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej z 28. januára 2019, Číslo: 29100-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo 07. novembra 2018, Číslo: 11799/2018-TT-DvN, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 (ďalej len „Základné nariadenie“) nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej preskúmal v intenciách § 104 ods. 1,6 zákona č. 461/2003 Z.z., článku 1 písm. j/, článku 61 ods. 1,2 Základného nariadenia, článku 11 ods. 1,2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „Výkonávacie nariadenie“) a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru o dôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd mal preukázané, že oba správne orgány konštatovali aj plnenie daňových a odvodových povinností žalobkyňou v Nórsku, vyhodnotili aj bytovú situáciu žalobkyne v Nórsku, t. j. že bývala s rodinou v dvoch podnájmoch, ktorú avšak hodnotili bez toho, aby posúdili kvalitatívnu stránku bývania a v súvislosti s tým aj stabilitu bytovej situácie tak, ako to predpokladá článok 11 ods. 1

Vykonávacieho nariadenia. Hodnotiť v rámci posudzovania situácie žalobkyne ako dotknutej osoby opomenuli skutočnosti (žalobkyňou tvrdené a preukazované a správnymi orgánmi nespochybnené) týkajúce sa existencie peňažných účtov žalobkyne na území Slovenskej republiky, telefónneho účtu, stavebného sporenia, životného poistenia žalobkyne, vlastníctva nehnuteľnosti a stavby rodinného domu na území Slovenskej republiky počas pobytu v Nórsku, ako aj spôsob výchovy maloletých detí, hoci narodených v Nórsku, so smerovaním ďalšej výchovy na Slovensku, keďže žalobkyňa k výsluchu konanému pred prvostupňovým správnym orgánom predložila okrem iných listinných dôkazov aj rozhodnutie riaditeľky Základnej školy s materskou školou v G. z 25. mája 2018, č. 46/2018, ktorým riaditeľka školy prijala staršieho syna žalobkyne do Materskej školy G. od 01. septembra 2018. S prihliadnutím na skutočnosť, že v súčasnosti manželia R. trvalo žijú na území Slovenskej republiky, tu aj pracujú, dokončili plánovanú stavbu v mieste ich trvalého pobytu v G. a zabezpečili si bývanie na nimi požadovanej úrovni v mieste so širším rodinným zázemím, pričom staršie dieťa podľa zámeru rodičov aj nastúpilo predprimárne vzdelávanie v materskej škole v mieste trvalého bydliska rodiny, sa krajský súd nestotožnil so skutkovým záverom žalovanej, že počas pobytu žalobkyne v Nórsku sa nezachovalo centrum záujmov žalobkyne na území Slovenskej republiky. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaná vychádzala pri posúdení splnenia nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti na základe aplikácie príslušných ustanovení Základného nariadenia z predpokladu, že žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Nórska, súd dal do pozornosti, že žalovaná neuviedla konkrétne vnútroštátne právo Nórska, z ktorého len tak bez ďalšieho skúmania podmienok vyplýva právo žalobkyne na úspešné uplatnenie si nároku na predmetnú dávku v Nórsku. Rovnako žalovaná neskúmala právne možnosti uplatnenia si nároku na predmetnú dávku v Nórsku v prípade, ak síce zamestnanec bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nórskom systéme sociálneho zabezpečenia pre prípad nezamestnanosti, avšak dobrovoľne ukončil tamajší pracovný pomer s tým úmyslom, že sa natrvalo odsťahuje späť do krajiny pôvodu. V tomto ohľade neobstojí len formálna argumentácia teleologického výkladu príslušných nariadení s akcentom na spravodlivé prerozdelenie finančných prostriedkov z účelovo určených verejných zdrojov sociálneho zabezpečenia u zamestnancov, ktorí boli v danom štáte zamestnaní a poskytnutie dávky v nezamestnanosti má podporiť ich záujem zamestnať sa na území tohto štátu, kde je aj centrum ich záujmu, t. j. v štáte, kde prispievali na základe predchádzajúceho príjmu zo zamestnania do spoločného sociálneho systému podpory v nezamestnanosti. Uvedený cieľ by bolo možné akceptovať len v tom prípade, ak by z celkového rodinného spôsobu života, ekonomického a majetkového smerovania dotknutej osoby, aj s využitím kritérií podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, bolo celkom bez pochyb zrejmé, že centrum záujmov zamestnanca / dotknutej osoby je zamerané na trvalé usadenie sa na území členského štátu alebo štátu Európskeho hospodárskeho priestoru, t.j. nie je dočasne limitované ekonomickým cieľom na zabezpečenie životných potrieb, ktoré majú byť realizované na území iného členského štátu, ktorý je vo vzťahu k dotknutej osobe štátom pôvodu. V nadväznosti na úmysel žalobkyne zarobiť finančné prostriedky na zabezpečenie uspokojivého bývania na území Slovenskej republiky dočasnou prácou v Nórsku, ktorý žalobkyňou deklarovaný úmysel žalovaná v nadväznosti na predložené dôkazy neskúmala, respektíve naň neprihliadla s poukazom na skutočnosť, že o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, a preto nebolo potrebné aplikovať článok 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmať subjektívny úmysel žalobkyne, súd dodal, že v danom prípade, za zistených skutkových okolností, došlo zo strany správnych orgánov v súvislosti s vyhodnotením zachovania centra záujmov žalobkyne na Slovensku len k formálnemu vyhodnoteniu skutočnosti o mieste bydliska žalobkyne v relevantnom období s využitím ustanovenia článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, na ktorého použitie v danom prípade neboli splnené podmienky, keďže z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by reálne došlo k rozdielnym stanoviskám príslušných inštitúcií slovenskej správy sociálneho poistenia a nórskej správy sociálneho poistenia, nakoľko táto v prejednávanom prípade nebola do konania o nároku na predmetnú dávku vôbec angažovaná. V prejednávanom prípade mohol správny orgán pre posúdenie bydliska žalobkyne per analogiam ako pomôcku použiť kritériá podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, avšak len na základe ich formálneho vyhodnotenia, bez prihliadnutia na okolnosti prípadu, nemohol len tak bez ďalšieho tvrdiť, že neboli splnené podmienky na analogické použitie odseku 2 citovaného Vykonávacieho nariadenia, keďže nič nebránilo v záujme zistenia skutočného stavu veci potrebného na rozhodnutie o uplatnenom nároku na dávku (§ 195 ods. 1 v spojení s § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.) pre účely určenia skutočného miesta bydliska žalobkyne skúmať jej úmysel, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

4. Uzavrel, že nevzhliadol žiaden dôvod pre spochybňovanie tvrdenia žalobkyne o jej iba dočasnom pobyte v zahraničí za účelom získania finančných prostriedkov na riešenie rodinnej bytovej situácie na Slovensku, pričom jej tvrdenie korešponduje so skutočnosťou, že od roku 2015 boli s manželom vlastníkmí darovaného pozemku v G., na ktorom sa od roku 2016 realizovala stavba rodinného domu, aj počas doby jej zamestnania v Nórsku. Posúdenie intenzity návratov žalobkyne na územie Slovenskej republiky počas zamestnania v zahraničí preto nespočívalo len v zohľadnení ich počtu a doby ich trvania, ktorá inak v tomto prípade taktiež nebola zanedbateľná, ale aj v zohľadnení ich dôvodov, napríklad cielené a kontinuálne riešenie bytovej otázky rodiny, alebo príprava podmienok výchovy detí pre prípad trvalého návratu do krajiny pôvodu. Aj s prihliadnutím na uvedené okolnosti nebolo možné bytovú situáciu žalobkyne a jej rodiny v Nórsku len tak bez ďalšieho označiť za stabilnú, rovnako ako jej pracovnú činnosť, ktorej stabilitu bez ďalšieho nie je možné odvodiť / ustáliť iba z toho, že jej pracovná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, ale je daná všeobecne aj tým, či vykonávané zamestnanie zodpovedá kvalifikácii a predstavám žalobkyne o jej životnom smerovaní, predovšetkým v kontexte skutočného záujmu žalobkyne trvalo viesť rodinný život, pracovať a vychovávať deti na Slovensku. V konečnom dôsledku aj skutočnosť, že pracovný pomer ukončila z vlastnej vôle, rovnako ako jej manžel, a skutočnosť, že na území Nórska cielene neplánovala zotrvať do doby získania dávok na tomto území, svedčí v prospech tvrdení žalobkyne o prvoradosti jej väzieb na územie Slovenska. Aj v súvislosti s týmito okolnosťami sa posúdenie veci žalovanou javí ako neobjektívne a podľa názoru súdu tieto v kontexte s opomínanými skutočnosťami týkajúcimi sa rodičov žalobkyne, životného poistenia žalobkyne a jej dieťaťa, stavebného sporenia, mobilného operátora, ale aj evidencie motorového vozidla, prihlásenia dieťaťa do materskej školy v mieste bydliska v G., naopak, svedčia o neprerušení zásadných väzieb žalobkyne s krajinou pôvodu a o centre jej záujmu aj v období výkonu práce v Nórsku práve na území Slovenska, ktoré priznanie odpretej dávky odôvodňuje.

5. S prihliadnutím na uvedené krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovanej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia možnosti zohľadnenia doby poistenia v nezamestnanosti žalobkyne získanej na území štátu Európskeho hospodárskeho priestoru, a preto ho podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

6. O trovách konania súd rozhodol tak, že úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu.

II.

7. Žalovaná rozsudok krajského súdu napadla v zákonnej lehote kasačnou sťažnosťou.

8. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

9. Konkrétne uviedla, že bytová situácia je jednou zo skutočností, ktoré svedčia o celkovej situácii dotknutej osoby a tým aj o jej bydlisku, preto bola v konaní dôkladne posúdená. Žalobkyňa bývala v Nórsku v dvoch podnájmoch, pričom posledný trval od októbra 2015 do augusta 2018. V uvedenom období si žalobkyňa vytvorila vlastnú domácnosť, a to spoločne s najbližšími rodinnými príslušníkmi (manželom a maloletými deťmi). Na základe uvedeného vyhodnotila žalovaná bytovú situáciu žalobkyne v Nórsku za primeranú pomerom, kedy manželia spoločne s deťmi v prenajatých nehnuteľnostiach spoločne žili, uhrádzali spoločné náklady a tvorili spoločnú domácnosť. Žalovaná tiež vzala do úvahy, že bytová situácia žalobkyne na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku bola pomerne stabilná (bývanie v spoločnej domácnosti so svokrovcami a súčasne stavba rodinného domu s plánovaným sťahovaním vo februári 2019). Uvedené však v porovnaní s ostatnými skutočnosťami (najmä v porovnaní s dlhodobou prítomnosťou žalobkyne v Nórsku, stabilnou rodinnou aj pracovnou situáciou, ktoré poukazujú na vytvorenie väzieb žalobkyne v Nórsku) jednoznačným spôsobom nepreukazujú zachovanie bydliska žalobkyne na Slovensku. Pasívne vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku (rozostavaný rodinný dom nebolo možné z objektívnych dôvodov využívať na bývanie) nemôže byť nespochybniteľným spôsobom vyhodnotené ako najrozhodujúcejšia skutočnosť svedčiaca o zachovaní bydliska žalobkyne na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku, a to najmä z dôvodu, že nie je možné preukázať, či nadobudnutie nehnuteľnosti nebolo vykonané z

investičných dôvodov (napríklad nehnuteľnosť za výhodných podmienok neskôr predať), prípadne z dôvodu rekreačného využívania predmetnej nehnuteľnosti (ako prechodné ubytovanie v prípade návratov na Slovensko). K súdom uvádzanej existencii peňažných účtov žalobkyne na Slovensku, telefónneho účtu, stavebného sporenia, životného poistenia žalovaná uviedla, že na plnenie týchto skutočností nie je nevyhnutne potrebná fyzická prítomnosť dotknutej osoby na Slovensku; na uvedené je potom možné nahliadať len ako na doplňujúce skutočnosti, ktoré môžu byť zohľadnené v prípade pochybností o mieste bydliska dotknutej osoby, čo však nebol prípad žalobkyne. Ďalej uviedla, že vlastníctvo rozostavanej stavby v porovnaní s dlhodobou prítomnosťou žalobkyne v Nórsku, stabilnou rodinnou, pracovnou a bytovou situáciou, nepreukazuje zachovanie bydliska žalobkyne v Nórsku. Žalovaná tiež uviedla, že spôsob výchovy maloletých detí nie je možné žiadnym spôsobom preukázať, preto ani nie je definovaný medzi rozhodujúcimi skutočnosťami svedčiacimi o bydlisku podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Zápis maloletého syna do materskej školy na Slovensku (máj 2018) nepreukazuje spôsob jeho výchovy v Nórsku a v žiadnom prípade nepreukazuje bydlisko žalobkyne, svedčí len o tom, že v období tesne pred návratom na Slovensko (august 2018) žalobkyňa tento návrat plánovala.

10. Zdôraznila, že preukázanie zachovania bydliska dotknutej osoby sa v zmysle článku 65 ods. 2 Základného nariadenia hodnotí najmä počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie, respektíve Európskeho hospodárskeho priestoru. Na skutočnosti, ktoré nastali po ukončení posledného zamestnania a po návrate žalobkyne na Slovensko, teda v konaní o jej nároku na dávku nebolo možné prihliadnuť. Tiež uviedla, že v žiadnom prípade nie je oprávnená prejednať rozhodnutia príslušnej nórskej inštitúcie a skúmať, či by žalobkyňa nárok na dávku v nezamestnanosti podľa nórskeho právneho predpisu vznikol, alebo nie. Podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti a podmienky výplaty tejto dávky podľa nórskeho právneho predpisu sú pri posudzovaní bydliska žalobkyne právne irelevantné skutočnosti (uvedené žiadnym spôsobom nepreukazuje, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku mala žalobkyňa bydlisko na Slovensku). Žiadne ustanovenie Základného ani Vykonávacieho nariadenia nezakotvuje právo osôb pracujúcich v členskom štáte Európskej únie, respektíve Európskeho hospodárskeho priestoru, uplatniť si nároky na sociálne zabezpečenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte a požadovať bezpodmienečné zohľadnenie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na inom území na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Ani nezamestnané osoby, ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia len na území Slovenskej republiky nemajú právo výberu členského štátu Európskej únie, respektíve Európskeho hospodárskeho priestoru, v ktorom požiadajú o dávku v nezamestnanosti v tom zmysle, že ak si o dávku v nezamestnanosti požiadajú v inom členskom štáte, doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na Slovensku im nebude automaticky zohľadnená ako doba poistenia dosiahnutá na území dotknutého štátu; takúto dobu by členský štát zohľadnil len v prípade existencie pevných väzieb (bydliska) predmetnej osoby na jeho území.

11. K záveru krajského súdu, že žalovaná neskúmala úmysel žalobkyne, najmä čo do dôvodov, ktoré ju viedli k presťahovaniu, žalovaná uviedla, že v zmysle článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia sa úmysel dotknutej osoby považuje za rozhodujúci v prípade, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, čo nie je prípad žalobkyne. Ani úmysel, ani dôvody odchodu do zahraničia nie je možné zároveň považovať za rozhodujúce skutočnosti svedčiace jednoznačne o bydlisku dotknutej osoby, nakoľko v takom prípade by miesto bydliska nebolo potrebné skúmať, pretože v zásade vo väčšine obdobných prípadov účastníci konania tvrdia, že ich úmyslom bolo vždy vrátiť sa na Slovensko a taktiež aj dôvod odchodu bol totožný, t.j. ekonomický. Takýto záver by nebol v súlade s koordinačnými nariadeniami. Poukázala tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2018, sp. zn. 1Sžsk/38/2017 podľa ktorého, cit.: „ (...) otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku či rodičom, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (článok 1 písm. j/ Základného nariadenia).“ Rovnako sa nestotožnila s odôvodnením rozsudku v časti, v ktorej sa krajský súd zaoberal pracovnou situáciou žalobkyne, uvádzajúc, že stabilitu pracovnej činnosti nie je možné odvodiť len z uzatvorenia pracovnej zmluvy na dobu neurčitú, ale je potrebné prihliadnuť i na to, či vykonávané zamestnanie zodpovedá kvalifikácii a predstavám žalobkyne o jej životnom smerovaní. V tejto súvislosti zdôraznila, že pri posudzovaní životnej situácie žalobkyne sa v zmysle článku 11 ods.

1 písm. b/ Vykonávacieho nariadenia hodnotí najmä povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesto, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosť tejto činnosti a dĺžka trvania každej pracovnej zmluvy. V tomto ustanovení nie je uvedený súlad vykonávaného zamestnania s dosiahnutým vzdelaním dotknutej osoby ani napĺňanie predstáv tejto osoby o životnom, respektíve kariérnom smerovaní.

12. V závere zdôraznila, že žalovaná v konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti čo do zachovania väzieb žalobkyne vo vzťahu k Slovensku posúdila na základe všetkých zistených a preukázaných skutočností v súlade s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia; bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa si centrum záujmov na Slovensku, počas výkonu činnosti zamestnanca v Nórsku nezachovala. Pre zdôraznenie správnosti svojich záverov žalovaná poukázala rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2017, sp. zn. 10Sžsk/5/2016, z 30. januára 2018, sp. zn. 1Sžso/26/2016 a z 27. novembra 2018, sp. zn. 1Sžsk/38/2017, ako aj rozsudky Krajského súdu v Žiline (sp. zn. 25Sa/13/2017, sp. zn. 29Sa/15/2019, sp. zn. 28Sa/17/2019), Krajského súdu v Banskej Bystrici (sp. zn. 24Sa/5/2018, sp. zn. 24Sa/7/2018, sp. zn. 26Sa/5/2019), Krajského súdu v Košiciach (sp. zn. 2Sa/49/2018, sp. zn. 1Sa/50/2018), Krajského súdu v Trnave (sp. zn. 20Sa/13/2019), Krajského súdu v Trenčíne (sp. zn. 18Sa/4/2019, sp. zn. 25Sa/17/2019, sp. zn. 28Sa/6/2019, sp. zn. 25Sa/41/2019).

13. Navrhla, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

14. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadřila.

IV.

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej nie je dôvodná.

16. Podľa § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

17. Podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

18. Z vyššie citovaného odseku 2 vyplýva, že zákonodarca upravil prechod výkonu súdnictva z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd, a teda najvyšší správny súd prebral z najvyššieho súdu všetky „živé“ veci v agende správneho súdnictva, ktoré následne aj dokončí.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

23. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

24. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil rozhodnutie žalovanej z 28. januára 2019, Číslo: 29100-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo 07. novembra 2018, Číslo: 11799/2018-TT-DvN, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. a podľa článku 61 Základného nariadenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

25. Podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

26. Podľa článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia:

a/ započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky;

b/ vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

27. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia, "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

28. Podľa článku 1 písm. k/ Základného nariadenia, "pobyt" znamená prechodné bydlisko.

29. Podľa článku 3 ods. 1 písm. h/ Základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

30. Podľa článku 61 ods. 1 Základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

31. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,

- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo

- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

32. Podľa článku 65 ods. 2 Základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti

do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

33. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

34. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a/ dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b/ situáciu dotknutej osoby vrátane:

i/ povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii/ jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii/ vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv/ v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v/ jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi/ členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

35. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

36. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

37. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že

- žalobkyňa na predpísanom tlačive dňa 03. októbra 2018 požiadala o dávku v nezamestnanosti [z predmetného tlačiva vyplýva, že žalobkyňa bola od 31. augusta 2018 zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie; od 24. júna 2013 do 28. augusta 2018 bola zamestnaná v Nórsku; denne alebo aspoň raz za týždeň sa nevracala do miesta bydliska; bola poberateľkou dávky v nezamestnanosti v členskom štáte od 01. januára 2015 do 02. júla 2015],

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím vydaným dňa 07. novembra 2018, pod číslom 11799/2018-TT-DvN, žiadosti žalobkyne o príslušnú dávku nevyhovel

[dôvod, pre ktorý prvostupňový správny orgán predmetnej žiadosti nevyhovel spočíval v tom, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že počas zamestnania na území Nórska mala žalobkyňa centrum záujmov na tomto území, tu trávila pracovný i mimopracovný čas s celou svojou rodinou, teda tu mala najsilnejšie väzby; túto skutočnosť podporovala aj dĺžka pobytu (viac ako 6 rokov), čerpanie dávok zo sociálneho systému Nórska, plnenie daňových a odvodových povinností v Nórsku; vlastníctvo rozostavaného domu, stavebné sporenie, zmluva s mobilným operátorom, životné poistenie, či vlastníctvo auto vyhodnotil ako nedostatočné pre vyslovenie záveru o zachovaní centra záujmov na Slovensku],

- na odvolanie žalobkyne žalovaná ako druhostupňový (odvolací) správny orgán tu preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo 07. novembra 2018

[žalovaná sa plne stotožnila so závermi, ku ktorým dospel prvostupňový správny orgán a aj s ohľadom na dĺžku prítomnosti žalobkyne na území členského štátu Európskej únie, respektíve Európskeho hospodárskeho priestoru a situáciu žalobkyne (stabilná rodinná, pracovná, bytová situácia, orientácia na nórsky trh, prítomnosť manžela detí v Nórsku, plnenie daňových povinností v Nórsku)

jednoznačne preukazovali, že žalobkyňa si bydlisko na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca na území Nórska nezachovala].

38. Najvyšší správny súd po vyhodnotení žalobkyňou v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od zásadných záverov prijatých krajským súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

39. Na úvod, najvyšší správny súd poukazuje na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobkyňa takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Nórsku môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, ktoré predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobkyňa poberala dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na ňu tieto predpisy vzťahovali počas jej poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachovala bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia pojem „bydlisko“ v zmysle tohto nariadenia znamená zvyčajné bydlisko, t.j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely tohto nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v zmysle článku 1 písm. j/ v spojení s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok C-90/97 Swaddling, body 28 a 29). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov.

40. V predmetnej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobkyňa ako osoba vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie si uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z., t.j. podľa právneho predpisu Slovenskej republiky. Tiež nebolo sporné, že v zmysle ňou vyplneného Vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov v spojení s jej výsluchom uskutočneným dňa 06. novembra 2018 sa žalobkyňa zdržiavala na území Nórska, a to od marca 2012 do augusta 2018, t.j. 6 rokov a 5 mesiacov s tým, že mala jeden pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú (nemajúci dočasný / sezónny charakter), ukončený z vlastnej vôle zo strany žalobkyne. Z výsluchu žalobkyne tiež vyplynulo, že po skončení pracovného pomeru nepožiadala v Nórsku o dávku v nezamestnanosti, z dôvodu, že sa chcela vrátiť na Slovensko a dokončiť stavbu rodinného domu, ako dôvod odchodu do Nórska uviedla prácu a ako dôvod návratu vôľu žiť na Slovensku, počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku si žalobkyňa zamestnanie na Slovensku nehľadala. V súvislosti s posudzovaním rodinnej situácie žalobkyňa odišla do Nórska spolu s manželom, v Nórsku sa im narodili dve deti, na Slovensku žijú rodičia, ktorí nie sú odkázaní na celodennú starostlivosť. K bytovej situácii bolo preukázané, že žalobkyňa na Slovensku dokončovala stavbu rodinného domu, stavebné povolenie vydané v januári 2016, presťahovať sa plánovala vo februári 2019, v súčasnosti (t.j. ku dňu spísania predmetnej zápisnice) bývala u rodičov svojho manžela, v Nórsku bývala v podnájme na dvoch miestach spolu s manželom a dvomi deťmi, posledný podnájom bol od 01. októbra 2015; v Nórsku nebola prihlásená k trvalému pobytu. Ďalej bolo zistené, že žalobkyňa má stavebné sporenie od roku 2007, daňové povinnosti si plnila v Nórsku, maloleté dieťa bolo prijaté do materskej škôlky na Slovensku od 01. septembra 2019, má uzatvorenú zmluvu s mobilným operátorom od roku 2004, má uzatvorené životné poistenie od mája 2016, na Slovensku počas celého pobytu v Nórsku vlastnila auto, na Slovensko sa vracala 2x ročne počas dovolenky na približne 5 týždňov, v Nórsku čerpala od 01. januára 2015 do 02. júla 2015 dávku v nezamestnanosti, ako aj rodičovské dávky a tehotenský príspevok.

41. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti a vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/9/2021 najvyšší správny súd dospel k záveru, že žalovaná vyššie uvedené

skutočnosti nevyhodnotila správne. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu konanie žalobkyne už počas pobytu v Nórsku, hlavne od druhej polovice mája 2015, jednoznačne nasvedčovalo tomu, že centrum záujmov žalobkyne pôvodne späté s Nórskom sa počnúc týmto obdobím začalo meniť a smerovať k obnoveniu pevných väzieb so Slovenskou republikou. Svedčí o tom najmä fakt, že žalobkyňa sa v danej dobe stala spolu s manželom na základe uzatvorenej darovacej zmluvy vlastníkom pozemku - záhrady. V tomto okamihu podľa názoru najvyššieho správneho súdu začala zásadná zmena v ponímaní centra záujmov vo vzťahu k žalobkyňi, čo následne bolo zavŕšené tým, že dňa 12. novembra 2015 žalobkyňa spolu s manželom podali žiadosť o vydanie stavebného povolenia, ktorej príslušný stavebný úrad vyhovel a rozhodnutím z 18. decembra 2015 vydal stavebné povolenie na stavbu rodinného domu na pozemku, ktorý im bol pôvodne darovaný. Konanie žalobkyne počas pobytu v Nórsku a zvlášť od uvedeného okamihu (spolu s návštevami príbuzných, podľa jej majetkových možností a aj fyzických predpokladov s prihliadnutím na vzdialenosť miesta výkonu práce od bydliska jej príbuzných na Slovensku, ako aj na nastavené pracovné podmienky v Nórsku) nasvedčuje tomu, že žalobkyňa sa chcela zdržiavať trvalo v Slovenskej republike. V tomto smere teda žalobkyňa konkrétne konala v záujme stabilizovania bydliska a centra záujmov v Slovenskej republike, o čom svedčí práve vyššie uvedená skutočnosť s tým, že v konaní nebol produkován žiaden dôkaz o rovnocennom postupe so zadovážením si bývania počas zamestnania v Nórsku. Podľa názoru súdu neobstojí argument žalovanej, že vlastníctvo nehnuteľnosti (rozostavaný dom) nemôže byť nespochybniteľným spôsobom vyhodnotené ako najrozhodujúcejšia skutočnosť svedčiaca o zachovaní bydliska žalobkyne na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku, a to najmä z dôvodu, že nie je možné preukázať, či nadobudnutie nehnuteľnosti nebolo vykonané z investičných dôvodov (napríklad nehnuteľnosť za výhodných podmienok neskôr predať), prípadne z dôvodu rekreačného využívania predmetnej nehnuteľnosti (ako prechodné ubytovanie v prípade návratov na Slovensko). Žalobkyňa túto nehnuteľnosť nadobudla počas trvania zamestnania v Nórsku, čo svedčí o snahe zachovať (prípadne obnoviť) si centrum životných záujmov a bydlisko v Slovenskej republike s tým, že v tomto smere správne orgány nevykonali žiadne dokazovanie preukazujúce nimi tvrdené skutočnosti; rovnako najvyšší správny súd nevidí dôvod, prečo by sa táto (podľa žalovanej) nepreukázateľná skutočnosť mala použiť v neprospech žalobkyne. Len pre úplnosť najvyšší správny súd k tejto námietke žalovanej, podľa ktorej žalobkyňa reálne nevyužívala na bývanie predmetnú nehnuteľnosť uvádza, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9Sžso/11/2015 žalovaná za účelom potvrdenia správnosti svojho záveru o nezachovaní centra záujmov na území Slovenskej republiky argumentovala tým, že žiadateľ o dávku v nezamestnanosti počas svojho pobytu v zahraničí nevlastnil na území Slovenskej republiky nehnuteľnosť a ani nevyvíjal právne relevantné úkony zamerané na jej nadobudnutie. V predmetnej veci žalobkyňa počas pobytu v Nórsku nadobudla pozemok, na ktorom následne začala s výstavbou rodinného domu. Najvyšší správny súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že vlastníctvo žalobkyne k nehnuteľnosti (rozostavaný dom) nemôže byť nespochybniteľným spôsobom vyhodnotené ako najrozhodujúcejšia skutočnosť svedčiaca o zachovaní bydliska žalobkyne na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Nórsku, avšak pri posudzovaní centra záujmov je potrebné vziať do úvahy všetky skutočnosti, ktorých zohľadnenie a vyhodnotenie môže prispieť k riadnemu ustáleniu a vymedzeniu centra záujmov. V tomto prípade sa teda nejednalo výlučne o vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku, ale aj o ďalšie skutočnosti, k danej okolnosti pridružené, na základe ktorých aj s prihliadnutím na celkovú situáciu žalobkyne bolo možné dospieť k záveru o zachovaní centra záujmov na Slovensku. Za zmienku už len stojí vyjadrenie žalobkyne, že aj jej manžel taktiež pochádza zo Slovenska, manželstvo uzavreli a rodinu založili na území Slovenskej republiky, ich deti rozprávajú iba po slovensky, nikdy sa neučili po nórsky a ani tam nenavštevovali žiadnu predškolskú inštitúciu alebo krúžok, čo bolo aj zámerom rodičov, aby si deti v Nórsku nevytvorili sociálne väzby. Stavebné sporenie na Slovensku, zmluva s mobilným operátorom od roku 2004, uzatvorené životné poistenie len bližšie dotvárali obraz o celkovej situácii žalobkyne a podporujú už vyššie uvádzané závery.

42. Odhliadnuc od skutočností uvádzaných v predchádzajúcom bode, najvyšší správny súd uvádza, že skúmanie okolností uvedených v článku 11 Vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania. Nakoľko sa jedná o demonštratívny výpočet, je totiž potrebné vziať v úvahu i ďalšie, nielen tam ako príklad uvedené okolnosti, a to v ich vzájomnej súvislosti a až na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami (bez ohľadu na fiškálny záujem štátu) ustáliť relevantný záver o zachovaní, alebo nezachovaní bydliska / centra záujmov na území iného členského štátu, respektíve Európskeho hospodárskeho priestoru. Najvyšší správny súd len dopĺňa, že každú jednu žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so

zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci. Preto aj poukaz žalovanej v kasačnej sťažnosti na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, tak ako to predpokladá § 440 ods. 1 písm. h/ SSP. Navyše predmetné rozsudky vychádzajú z odlišných skutkových okolností (sp. zn. 1Sžso/26/2016 - žiadateľ o dávku slobodný, nevlastnil na Slovensku žiadnu nehnuteľnosť; sp. zn. 10Sžsk/5/2016 - žiadateľ o dávku slobodný, po skončení zamestnania v inom členskom štáte si zakúpil zo zarobených finančných prostriedkov byt; sp. zn. 1Sžsk/38/2017 - žiadateľ o dávku slobodný, nevlastnil na Slovensku žiadnu nehnuteľnosť, na Slovensku tiež nemal úver, pôžičku a nebol ani vlastníkom bankového účtu). K ďalším rozsudkom sa najvyšší správny súd nemá dôvod vyjadrovať, nakoľko sa jedná o rozsudky vydané súdmi prvej inštancie. Za zmienku stojí len rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 05. marca 2019, sp. zn. 2Sa/49/2018, závery ktorého boli medzitým potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2020, sp. zn. 9Sžsk/90/2019. Obdobne však, aj táto vec vychádzala z iných skutkových okolností než tu prejednávaná vec (žiadateľ o dávku do iného členského štátu odišiel ako 13 ročný, kde žil so svojimi najbližšími príbuznými - rodičmi a bratom, po nadobudnutí plnoletosti sa na Slovensko nevrátil, od roku 2012 do roku 2017 v tomto inom členskom štáte pracoval a býval v rodinnom dome vo vlastníctve rodičov).

43. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keďže tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalovanej, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalobkyni ich nepriznal, pretože jej žiadne trovy v tomto kasačnom konaní nevznikli (§ 163 v spojení s § 467 ods. 1 SSP).

45. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.